

Krzysztof Kamil Baczyński

Najpiękniejsze wiersze

Znów wędrujemy

Znów wędrujemy ciepłym krajem, malachitową łąką morza
Ptaki powrotne umierają wśród pomarańczy na rozdrożach
Na fioletowo-szarych łąkach niebo rozpina płynność arkad
Pejzaż w powieki miękko wsiąka, zakrzepła sól na nagich wargach.

A wieczorami w prądach zatok noc liże morze słodką grzywą
Jak miękkie gruszki brzmieje lato, wiatrem sparzone jak pokrzywą
Przed fontannami perłowymi noc winogrona gwiazd rozdaje
Znów wędrujemy ciepłą ziemią, znów wędrujemy ciepłym...

...krajem, malachitową łąką morza
Ptaki powrotne umierają wśród pomarańczy na rozdrożach
Przed fontannami perłowymi noc winogrona gwiazd rozdaje
Znów wędrujemy ciepłą ziemią, znów wędrujemy ciepłym...

...krajem, malachitową łąką morza

Pioseneczka

Kto mi odda moje zapatrzenie
i mój cień, co za tobą odszedł?
Ach, te dni jak zwierzęta mrucząc,
jak rośliny są — coraz młodsze.

I niedługo już — tacy maleńcy,
na łupinie orzecha stojąc,
popłyniemy porom na opak
jak na przekór wodnym słojom.
Czerwień krwi dziecinnie się wyśni

jako wzdęte policzki wiśni.
Metal burz się wywiedzie na nowo
zapienioną dmuchawca głową.
A łez grzmot jak lawina kamieni
w małe żuki zielone się zmieni

i tak w wodę się chyląc na przemian
popłyniemy nieostrożnie w zapomnienie,
tylko płakać będą na ziemi
zostawione przez nas nasze cienie.

Sur le pont d'Avignon

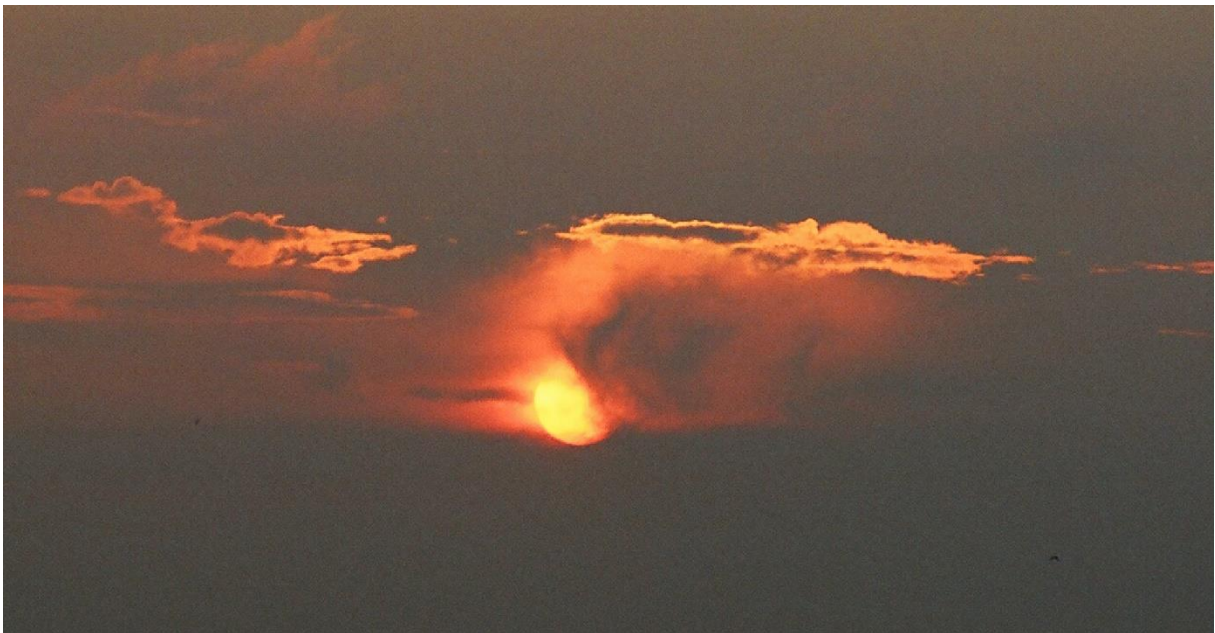
Ten wiersz jest żyłką słoneczną na ścianie
jak fotografia wszystkich wiosen.
Kantyczki deszczu wam przyniosę —
wyblakłe nutki w nieba dzwon

jak wody wiatrem oddychanie.
Tańczą panowie niewidzialni
«na moście w Awinion».
Zielone, staroświeckie granie
jak anemiczne pąki ciszy.

Odetchnij drzewem, to usłyszysz
jak promień — naprężony ton,
jak na najcieńszej wiatru gamie
tańczą liściaste suknie panien
«na moście w Awinion».

W drzewach, w zielonych okien ramie
przez widma miast — srebrzysty gotyk.
Wirują ptaki płowozłote
jak lutnie, co uciekły z rąk.

W lasach zielonych — białe łanie
uchodzą w coraz cichszy taniec.
Tańczą panowie, tańczą panie
«na moście w Awinion».

Historia

Arkebuzy dymiące jeszcze widzę,
jakby to wczoraj u głowic lont spłonął
i kanonier jeszcze rękę trzymał,
gdzie dziś wyrasta liść zielony.
W błękicie powietrza jeszcze te miejsca puste,
gdzie brak dłoni i rapierów śpiewu,
gdzie teraz dzbany wrzące jak usta
pełne, kipiące od gniewu.

Ach, pułki kolorowe, kity u czaka,
pożegnania wiotkie jak motyl świtu
i rzęs trzepot, śpiew ptaka,
pożegnalnego ptaka w ogrodzie.
Nie to, że marzyć, bo marzyć krew,
to krew ta sama spod kity czy hełmu.
Czas tylko warczy jak lew
przeciągając obłoków wełną.

Płacz, matko, kochanko, przebac,
bo nie anioł, nie anioł prowadzi.
Wy te same drżące u nieba,
wy te same róże sadzić jak głos
na grobach przyjdziecie i dłonią
odgarniecie wspomnienia i liście jak włos
siwiejący na płytach płaskich.

Idą, idą pochody, dokąd idą,
których prowadzi jak wygnańców łaski
ład krążący po niebie. A może
niebo po ładzie dmące piaskiem
tak kształt ich zasypuje. Jak noże
giną w chleb pograżone — tak oni
z wolna spływają. Piach ich pokrywa.

Jeszcze słyhać śpiew i rzenie koni.

Niebo złote ci otworzę

Niebo złote ci otworzę,
w którym ciszy biała nieć
jak ogromny dźwięków orzech,
który pęknie, aby żyć
zielonymi listeczkami,
śpiewem jezior, zmierzchu graniem,
aż ukaże jądro mleczne
ptasi świt.

Ziemię twardą ci przemienię
w mleczów miękkich płynny lot,
wyprowadzę z rzeczy cienie,
które prężą się jak kot,
futrem iskrząc zwiną wszystko
w barwy burz, w serduszka listków,
w deszczów siwy splot.

I powietrza drżące strugi
jak z anielskiej strzechy dym
zmienię ci w aleje długie,
w brzóz przejrzystych śpiewny płyn,
aż zagrają jak wiolonczel
żał — różowe światła pnące,
pszczelich skrzydeł hymn.

Jeno wyjmij mi z tych oczu
szkło bolesne — obraz dni,
które czaszki białe toczy
przez płonące łąki krwi.
Jeno odmień czas kaleki,
zakryj groby płaszczem rzeki,
zetrzyj z włosów pył bitewny,
tych lat gniewnych
czarny pył.

O mój ty smutku cichy

O mój ty smutku cichy,
smutku gwiazdek maleńkich,
nazywałem, szukałem,
brałem cię do ręki.

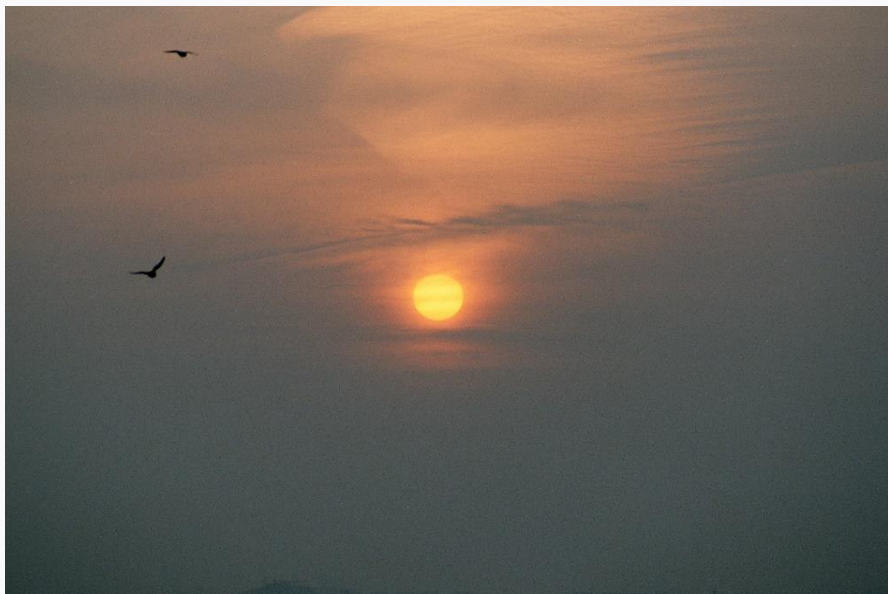
Jak to się ciało twarde
tak w piasek albo glinę
zamienia w moich dłoniach,
pragnienie każde — w winę.

Jak to się — kiedy dotknę —
kwiat przeobraża w ciemność,
a poszum drzew — w głuchotę,
a chmury — w grzmot nade mną.

Jak to ja nieobaczny
mijam, sam sobie błahy,
i rzeźbię, zanim zacznę,
marmur wypełniam strachem.

Jak to ja nasłuchuję
błyskawic w niebie trwogi.
Jakże to ja nazywam
każde czynienie — Bogiem?
Otom strzęp oderwany
od drzewa wielkich pogód,
sam swym oczom nie znany,
obcy swojemu Bogu.

Oto słyszę, jak w popiół
przemieniam się i kruszę.
I coraz mniejszy ciałem,
wierzę we własną duszę.

Śpiew do snu

Ciało mojego ciała i światło mojej myśli,
chciałbym, by ci się ogień pełen szelestu przyśnił,
z którego żółte kwiaty wyplusną, brzózek szelest
jak sieć, abyś poczuła przy ich lekkości śmieiej
swój lot jak płomyk drżący, bolesny a pragnący,
by popłynęło w tobie jak szumny strumień słońce.

Ciało mojego ciała i blasku moich pragnień,
niech ci się we śnie gałąź niebieskiej chmury nagnie
i niech ci da jak owoc jaskółkę w piersi małe,
której by w sercu trzepot nauczył, jak kochałem
i jak ja ciebie ciosam w tej bryle nieobrotnej,
w swojego ciała drewnie, w myśli swojej samotnej.

Ciało mojego ciała i trwogi mej nadziejo,
niech ci się we śnie wody przez oczy tocząc — chwieją
i niechże ci podadzą rybę jak dłoń, co klaszcze,
byś znała to milczenie, co mnie okrywa płaszczem,
i niechaj iskry ognia, co w łusce się zapalą,
mój blask dopełnią w tobie i smutek mój wyżalą.

Nie dałem ci jabłoni ziemskiej, co sytość niesie,
wyrosłem ja na chmurach jak dzika jabłoń w lesie.
Ale mam źródło w sercu srebrne jak żywy pieniądz,
unieś się we śnie, spojrzysz w lustro jego nad ziemią.
Nie szukaj mnie w słabości, źródła mego nie mijaj,
nie umiera w nim ciało, dusza wieczność w nim żyje.

